Ό,τι ξεκίνησε στη Ρωσία, θα τελειώσει στη Δύση... (Δημήτρης Νατσιός, Δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 26 Σεπτεμβρίου, 2013

Στα χρόνια του
Σταλινισμού, ο οποίος είχε μετατρέψει την σοβιετική χώρα σε απέραντο εργοτάξιο κνουτοκρατούμενων μυρμηγκιών ή σε στρατόπεδα εξοντώσεως ανεπιθυμήτων, χιλιάδες φυλακισμένοι είχαν επισκεπτήριο μία φορά τον χρόνο, για 15 λεπτά. Οι γυναίκες τους – όπως μας το διηγείται ο Σολζενίτσιν στο «Αρχιπέλαγος Γκουλάγκ – , που συχνά ζούσαν χιλιάδες μίλια μακριά, μάζευαν καπίκι-καπίκι τα ναύλα τους, όλο το χρόνο, για να ταξιδέψουν την ορισμένη ημερομηνία, που μπορούσαν να αντικρίσουν το πρόσωπο του συζύγου τους, μόλις για 15 λεπτά, και μάλιστα πίσω από μια χοντρή, προστατευτική σίτα. Κι ενώ «ζούσαν» γι' αυτήν την στιγμή και ετοίμαζαν τα λόγια, που θα τους έλεγαν μες στα 15 αυτά λεπτά, τις πιο πολλές φορές δεν άνοιγαν καθόλου το στόμα, μόνο κοιτάζονταν με πόνο όλη την ώρα, ώσπου να τις απομακρύνουν οι δεσμοφύλακες. Κι αυτό γινόταν για 10, 15 και 25 χρόνια.

Τι κρατούσε τόσο σφιχτά δεμένες τις καρδιές εκείνες; Μα το βαθύ και δυνατό μυστήριο της οικογένειας, το ευλογημένο καταφύγιο. Τα 15 λεπτά αρκούσαν, για να βιώσουν και να επιβεβαιώσουν οι δύστυχες εκείνες γυναίκες, την θεόζευκτο ένωση. Είναι γνωστό πως, όσο βασίλευαν στις χώρες εκείνες τα σκοτάδια του μαρξισμού, οι θεσμοί που δέχτηκαν τα πιο βαριά πλήγματα ήταν η οικογένεια και η Ορθοδοξία, η οποία περιβάλλει τον γάμο και την οικογένεια με την ομορφιά και την ιερότητα του μυστηρίου. Θυμίζω ότι ήρωας της Σοβιετικής Ένωσης και παράδειγμα προς μίμηση, είχε αναδειχθεί ο Πάβελ Μορόζιν, ο φανατισμένος έφηβος, που κατήγγειλε στις αρχές τους γονείς του, ως κουλάκους (=εύποροι χωρικοί), προκαλώντας την δολοφονία τους και του οποίου το άγαλμα κατεδαφίστηκε, όταν σαρώθηκε ο «υπαρκτός». Ο Μορόζιν είχα υψωθεί σε πρότυπο επαναστατικής αρετής και κομματικής αφοσιώσεως, όντας στην πραγματικότητα η πιο κυνική ενσάρκωση του ολοκληρωτικού πνεύματος, αυτού που απέκοβε τον άνθρωπο από κάθε κοινωνικό, πνευματικό και προσωπικό δεσμό, για να μπορεί να απορροφηθεί εξ ολοκλήρου από το Κόμμα, να μεταβληθεί σε πειθήνιο ενεργούμενό του.

Όταν κατέπεσε το καθεστώς του τρόμου, όλα αυτά σωριάστηκαν. Όμως, ό,τι

άρχισε εκεί, τελειώνει στην σάπια Δύση, της οποίας καταντήσαμε σκωληκοειδή απόφυση και κακέκτυπο. Το βλέπουμε όλοι. Βάλθηκαν όλα τα κατακάθια της ψευτοπροόδου να μαγαρίσουν και να διαλύσουν την οικογένεια. Σύμφωνα συμβίωσης, αναγνώριση της ομοφυλοφιλικής ασέλγειας, ποινικοποίηση ουσιαστικά της πολυτεκνίας, πράξεις που μαραζώνουν το ολόδροσο δέντρο της οικογένειας. Και όπως έχω ξαναγράψει τα δηλητήρια ενσταλάζονται από το σχολείο ακόμη. Δεν θα βρεις στο Δημοτικό και το Γυμνάσιο ούτε ένα κείμενο στα «περιοδικά ποικίλης ύλης», τα ζοφερά βιβλία Γλώσσας, στο οποίο να εξυμνείται και να προβάλλεται η υγιής οικογένεια. Διαζύγια, απιστίες γονέων, ενδοοικογενειακή βία, σκύβαλα και περιτρίμματα, που μαυρίζουν τις ψυχές των παιδιών.

Εκείνο όμως που άφησε κυριολεκτικά εμβρόντητο τον συντάκτη αυτών των γραμμών, για το μέγεθος της ανευθυνότητας και του εσκεμμένου διασυρμού του θεσμού της οικογένειας είναι όσα «εκτόξευαν» κάποιοι δημοσιολογούντες σε πρωινή εκπομπή της λεγόμενης Δημόσιας Τηλεόρασης. Ούτε λίγο ούτε πολύ εκθείαζαν τα οφέλη του διαζυγίου εν μέσω της κρίσης. Πολλά ζευγάρια καταφεύγουν ή ωθούνται στο διαζύγιο γιατί έτσι επιτυγχάνουν: πρόωρη συνταξιοδότηση, αποφυγή κατασχέσεως οικίας, λαμβάνουν επιδόματα προνοίας, ελαχιστοποιείται η περίπτωση διαθεσιμότητας-απόλυσης, αντιμετωπίζονται ευνοϊκότερα φορολογικώς, τα παιδιά τους γίνονται δεκτά σε παιδικούς σταθμούς και εισάγονται σε εστίες ή λαμβάνουν υποτροφίες οι φοιτητές-παιδιά χωρισμένων γονέων. (Ήδη στο νομό Αττικής τα διαζύγια, από 4.600 που ήταν όλο το 2012, μέχρι τον Αύγουστο του 2013 έφτασαν τα 4.800. Τα διαζύγια αυτά χαρακτηρίζονται εικονικά. Οι πνευματικές και ηθικές, όμως συνέπειες αυτού του γεγονότος είναι τεράστιες και καλό είναι κάποιος έμπειρος πνευματικός να τις αναλύσει.Το μόνο που μπορώ να πω ως δάσκαλος που αντιμωπίζει και ζει μες στην τάξη τέτοια πράγματα καθημερινά, είναι ότι κατάρρευση της οικογένειας είναι η φρικτότερη εμπειρία στην ζωή ενός παιδιού).

Το θέμα όμως είναι αλλού. Ο θεσμός της οικογένειας, εκτός από προστασία και θαλπωρή, ικανοποιεί και την ανάγκη που αισθάνεται το άτομο να είναι μέλος μιας κοινότητας οικείας, αμεσότερης και προσωπικής. Λειτουργεί ως συνεκτικός ιστός και καταφύγιο, κάτι παρόμοιο ισχύει και για την έννοια της πατρίδας. («Δεν ζει χωρίς πατρίδα, η ανθρώπινη ψυχή» λέει ο Παλαμάς).

Τις τελευταίες όμως δεκαετίες εν ονόματι κάποιου νεφελώδους προοδευτισμού και αβασάνιστου εξευρωπαϊσμού, καταστρέψαμε αδίστακτα της εθνικές μας ρίζες, εγκαταλείψαμε την έξοχη παράδοσή μας, που δεν ήταν ένα στοιχείο αισθητικό και διακοσμητικό όπως συνήθως το θεωρούν οι

«θολοκουλτουριάρηδες», αλλά το υπαρξιακό υφάδι ζωής του λαού μας, αποδυναμώσαμε και διαλύουμε πια την οικογένεια και ιδού τα επίχειρα της αφροσύνης. Διαζύγια και, κυρίως τα νέα παιδιά, ανέστια και πνευματικώς λιμοκτονούντα, μιας και δεν βρίσκουν «καταφυγή και σκέπη κραταιά» στην οικογένεια, αποδημούν «εις χώραν μακράν», βρίσκουν άλλες «οικογένειες» επικίνδυνες και ακραίες που τους προσφέρουν, εκτός από προστασία, και κουκούλες, γκλομπς, μολότωφ, βία, μίσος, φανατισμό και καταστροφή.

(Πόσο επίκαιρος είναι ο Φώτης Κόντογλου, όταν έγραφε πριν από 50 χρόνια, στα «**Μυστικά Άνθη**»: «*Η νεότητα μαραζώνει γιατί δεν έχει, η δυστυχισμένη, μήτε σκοπό στη ζωή της, μήτε ενθουσιασμό για κάποιες ιδέες, μήτε όρεξη για τίποτα. Άκεφη και ανόρεχτη. Είναι σαν υπνοβάτης. Συζητά ολοένα για ασήμαντα πράγματα που τους δίνει μεγάλη σημασία και είναι να κλαίγει κανείς ακούγοντας τις κουβέντες της, τα πειράγματά της, και βλέποντας τις ανόητες σκηνοθεσίες, που μ' αυτές προσπαθεί να δώσει κάποια σημασία στη ζωή. Οι ψυχές των νέων είναι ρημαγμένες από τα άγρια ένστικτα, που τα ανεβάσανε στην επιφάνεια από τα σκοτεινά τάρταρα της ανθρώπινης φύσης, κάποιοι εχθροί του ανθρώπου, κάποιοι πνευματικοί ανθρωποφάγοι, που ανάμεσά τους πρωτοστατεί ένας τρελλός λύκος λεγόμενος Νίτσε, μία μούμια σαν παλιόγρια λεγόμενη Βολταίρος, κάποιος ζοχαδιακός Φρόυντ, κι ένα πλήθος από τέτοια όρνια και κοράκια και νυχτερίδες. Όσοι τους θαυμάζανε, ας καμαρώσουνε σήμερα τα φαρμακερά μανιτάρια που φυτρώσανε μέσα στις καρδιές και στις ψυχές της γαγγραινιασμένης ανθρωπότητας*»).

Και η τρισάθλια κυβέρνηση, οι γελωτοποιοί της Μέρκελ, αντί να στηρίζει την οικογένεια και δη την πολύτεκνη, να διατηρήσει τα ούτως ή άλλως πενιχρά ευεργετήματα του γάμου και της παιδοποιίας, επιβραβεύει το διαζύγιο. Ας μην απορούμε για τις δολοφονίες, τα μαχαιρώματα, τις βιαιοπραγίες που «φυτρώνουν» στις καρδιές των κατοίκων αυτής της χώρας. Όπως όμως λέει θυμόσοφα ο λαός μας «όπως έστρωσες θα κοιμηθείς»...

(Πηγή: antibaro.gr)